

Anh Là Cái Thá Gì? Anh Chỉ Là Đồ Chơi Của Tôi Thôi!

Contents

Anh Là Cái Thá Gì? Anh Chỉ Là Đồ Chơi Của Tôi Thôi!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	23
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	32

Anh Là Cái Thá Gì? Anh Chỉ Là Đồ Chơi Của Tôi Thôi!

Giới thiệu

Truyện Anh là cái thá gì? Anh chỉ là đồ chơi của tôi thôi! là một tác phẩm truyện ngắn dành cho lứa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-cai-tha-gi-anh-chi-la-do-choi-cua-toi-thoi>

1. Chương 1

...Đó là cô, một cô gái xinh đẹp hết mực, gđ giàu có, tất cả mọi thứ cô đều đạt được theo ý mình nhưng cô lại yêu rất nhiều, chia tay nhanh, chẳng có ai có thể giữ cô lại khi cô đã chán ghét. Cô coi rẻ đàn ông, coi thường loại “sinh vật đó”. Nhưng hầu như tất cả đều muốn được một lần quen với cô, đơn giản vì “con trai yêu bằng mắt”.....

- Chia tay đi! Tôi chán nhìn thấy mặt anh rồi!

- Đừng thế mà! Anh làm sai gì thì em cứ nói! Em thấy cái gì không được ở anh, em cứ chỉ, anh sẽ thay đổi, sẽ sửa....

- Thôi đi! Nhức tai lắm! Đơn giản vì tôi chán anh! Chẳng có lý do gì khác!

Nói rồi, cô gái lạnh lùng quay đi. Để lại một chàng trai vẻ mặt đau khổ.... Quanh đó có vài tiếng xì xào:

- Nè, Yuna Sawashi lại chia tay bạn trai rồi à?

-Ừ. Tội nghiệp anh chàng đó!

-Chắc con trai trường mình điên rồi. Biết rõ cô ta vậy mà còn ...

- Không phải mỗi con trai trường mình đâu.. Có khi con trai cả nước Nhật cũng điên luôn rồi..

- Hax..

- Nhưng mà phải công nhận cô ta đẹp thế cơ mà...

.....

....Đó là anh, một người đẹp trai phong độ, gđ giàu có bậc nhất, chẳng thiếu thốn thứ gì nhưng anh vô cùng chán đời, anh như một bản sao của cô nhưng giới tính nam vậy.... Anh ghét phụ nữ, anh cho rằng phụ nữ không bao giờ biết nói thật, chỉ biết lừa dối,...

-Anh, anh quen với em nhé!

- Cô có thể làm tôi hết chán không nhỉ?

- Anh...

- Thôi được. Tôi sẽ quen cô trong 5 h đồng hồ. OK?

- Cảm ơn anh...- Cô gái hí hửng mừng rỡ có khi còn hơn cả bắt được vàng.

Mọi người ai cũng đã quen với cảnh này rồi nên chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm...

Và sẽ như thế nào nếu hai người như thế gặp nhau?..

Câu chuyện bắt đầu.....

.....

-Bà nói con sẽ phải chuyển trường ư?

- Ừ!

- Ren à, trường con sẽ chuyển là trường là trường dành cho quý tộc.... Môi trường học tốt hơn...

- Tùy bà. – Chàng trai đẹp nhếch môi nói.

- Đồng phục của cháu đây. Mai đi học ở đó luôn. Bà làm thủ tục rồi.

- Vâng. – Tay cầm đồng phục chàng trai đó bước lên.

“ Cộp.. Cộp” Nghe tiếng giày chàng trai xa rồi. Bà mới thở dài:

-Biết làm sao với nó bây giờ? Tội nghiệp thằng bé! Tất cả là lỗi của ta.

Phòng của Ren,...

“ Bà lại định bày mưu tính kế gì đó nữa nhỉ? Thật mệt óc. Có lẽ mình sẽ tìm được cái gì đó làm mình đỡ chán chẳng? “

.....

Sáng hôm sau...

Anh và cô cùng bước ra khỏi xe. Hai cái siêu xe dựng chắn ngay trước cổng trường. Đột nhiên hai người đâm sầm vào nhau. Cô ngẩng mặt nhìn anh. (Vì anh cao những 1m 89 lận mà). Đẹp trai quá. Cô hỏi chẳng chút ngượng ngùng:

-Anh quen với tôi nhé?

Ren nhìn trân trân vào cô gái trước mặt. Cô gái xinh đẹp này là ai? Tại sao lại muốn quen với anh?

Nhìn đôi mắt màu hơi tím tím to tròn của cô, anh chợt tự nhiên trả lời cô bằng một câu hỏi:

-Tại sao?

Cô nói đơn giản:

-Vì anh rất đẹp trai.

-Đúng là một cô gái dễ mặt. – Anh thốt lên một cách lạnh lùng khó chịu.

-Vậy à?

-.....

-Tùy anh. Tôi chỉ hỏi thế thôi. Anh không đồng ý cũng chẳng khiến tôi mất mát gì.

Nói rồi, cô bỏ đi. Cô không một chút ngượng ngùng khó chịu. Anh nhăn mũi. Cô ta chỉ coi anh là đồ chơi thôi ư? Rất nhiều cô gái đã hỏi anh câu đó, và khi nhận được câu trả lời là không, họ đều khóc lóc buồn khổ, nhưng cô lại thản nhiên, cô coi thường anh!!

Anh và cô chẳng học cùng học cùng lớp như truyền tranh nhưng đằng nào cũng học cùng trường, sẽ gặp nhiều đây!

Anh suy nghĩ một lát rồi nhanh chóng bước vào lớp. Khuôn mặt đẹp trai của anh khiến tất cả con gái đơ luôn. Mái tóc mà bạch kim tự nhiên của anh bay nhẹ nhẹ. Đôi mắt màu cà phê sữa cuốn hút. Chiếc mũi cao cao, kiêu hãnh. Anh chỉ giới thiệu ngắn gọn:

-Tôi là Ren Takatsuki. Mog mọi người giúp đỡ.

Cô giáo chủ nhiệm đang lơ đãng nhìn anh vội chỉ chỗ ở gần một anh chàng ngồi ở cuối lớp, và bảo:

-Em ngồi ở đó nhé.

-Cảm ơn cô.

Ren cầm cặp bước xuống. Anh chàng ngồi cạnh anh đang ngủ. Anh ta trông khá đẹp trai với mái tóc màu trắng bạc. Ren không phải mẫu người thân thiện và dường như anh chàng đó cũng vậy.

Cô giáo trong suốt buổi học hình như chỉ chú ý nhìn Ren và anh chàng bên cạnh Ren. Ren nhếch môi, nghĩ thầm :“Thật cầu thả”.

“Reeng”.. Chuông báo kết thúc tiết vang lên.

Ở ngoài cửa lớp chợt có một bóng con gái. Đó chính là cô. Mái tóc được nhuộm màu nâu hạt dẻ thả tung trong gió. Đôi mắt màu tím pha đen sáng rực lên. Chiếc mũi thanh tú kết hợp hài hòa với khuôn mặt.

Ren lắc đầu, tự nghĩ: “ Không thể nào cô ta lại tìm mình được”

Nhưng cô lại bước ngay đến bàn anh. Ủa? Cô tìm anh thật sao? Hừ! Ăn dưa bở à? Cô bước lại bàn anh nhưng lại lay gọi người ngồi cạnh anh.

-Jung Teuk,... Anh dậy đi.

Chàng trai đó lập tức mở mắt:

-Yuna, em cần gì?

-Nè, anh có đúng đang quen với tôi không?

-Chúng ta hẹn nhau sau giờ học mà??

- Hờ, tôi thấy chán quá nên gọi anh đi chơi, cúp học luôn... nhé??

-Ừ.

Cô cười tươi:

-Đi thôi.

Ren nhăn mặt, cô ta coi như không có anh? Cô ta đang quen với Jung Teuk sao con hỏi anh nhỉ?

Anh hỏi một anh chàng gần đó với giọng lãnh đạm trầm trầm:

-Cô gái đó là ai?

- Hả?

-Người lúc này...

-À, đó là Yuna Sawashi,.. Cô nàng nhiều bạn trai nhất quả đất đó. Cô nàng ấy cứ 5 ngày thay bạn trai một lần, Jung Teuk có lẽ là bạn trai lâu nhất đó.. Để xem.. hình như được ... 1 tuần 3 ngày rồi. Jung Teuk đẹp trai, nhiều quyền lực, là hotboy chính hiệu đấy, thế mà vẫn bị Yuna “ Cua” được. Hax....

-Vậy à? Cảm ơn.- Ren lạnh lùng cắt ngang. Để thế chắc anh ta nói đến sáng mai mất.

Ren cười nửa miệng, ra vậy. Thì ra lý do là thế này. Cô ta không hề đỏ mặt khi hỏi anh câu đó là có lý do. Hờ. Cô ta liệu có thể ứng xử khi quen cả hai người? Tự tin đó...Quan sát cô ta bày trò có lẽ là một thú vui hiếm có. Haha.

Trở lại với Yuna, cô đang lãnh đạm nói chuyện với Jung Teuk:

-Anh Teuk, chúng ta chia tay đi.

Teuk mở to mắt:

-Tại sao?

-Tôi quen với anh đã 10 ngày rồi. Là gấp đôi số ngày quy định. Tôi đã phá vỡ lời thề. Đến đây là đủ rồi.

Jung Teuk cười :

-Kami lại thách đố em “cua” ai nữa?

Cô lạnh lùng liếc nhìn Jung Teuk:

-Hờ, hình như... tôi đã khiến anh hiểu lầm gì đó thì phải?! Anh không có quyền gì xen vào chuyện của tôi cả...

- Anh hỏi một câu cuối cùng, em trả lời anh, coi như...

-Hỏi đi.

-Là ai?

-Ai gì cơ?

-Kami và em lại định “cua” tên nào thế?

-Ren Takatsuki. Học sinh mới, ngồi cạnh anh đó. Mà này, vì danh dự của anh, nên tôi đã không hét lên trước mọi ng là tôi đã chia tay anh, mà gọi anh ra đây,....

-Vậy anh phải cảm ơn em rồi.

-Tùy.

-Anh...

-Thôi. Hôm nay đến đây thôi. Tôi phải về nhà ngủ đây.

Jung Teuk thấy cô đã đi khuất mới thì thầm: “ Rốt cuộc anh cũng chỉ là đồ chơi của em thôi. Không hơn không kém. Hình như em không biết yêu, em không có tình cảm. Xét ra, em còn tội nghiệp hơn anh.”

Còn cô trở về nhà, ngủ một giấc và quên luôn tên của người cô vừa chia tay vài phút trước....đưa anh ta về quá khứ, không chút đắn đo.....

2. Chương 2

Ngày hôm sau.....

“ You’re my mind... All day just our time...”

Cô uể oải mở to đôi mắt, tắt chuông báo thức. Vuốt lại mái tóc, cô bước khỏi giường. Chầm chậm từng bước xuống cầu thang cẩm thạch. Căn phòng ở tầng một im ắng. Như một phản xạ tự nhiên cô lao xuống mở cửa phòng.... Một người phụ nữ tầm 35-40 đang cầm một cái khung ảnh, nước mắt chảy dài từng giọt, khuôn mặt tuyệt mỹ của bà đầm nước, nhưng vừa nhìn thấy cô, bà liền nhẹ nhàng bỏ khung ảnh xuống.

Ánh mắt cô ánh lên một tia nhẹ nhõm.

Bà Sami nói tiếp như đọc thấu tâm gan cô:

-Mẹ sẽ không đi gặp Tử thần đâu mà lo.

Vết sẹo nho nhỏ trên tay cô nhoi nhói đau đớn, cô ôm chầm lấy mẹ.....

-Mẹ không được bỏ con. Nhé mẹ?

-Ừ.

Bây giờ, cô thấy tim mình nhẹ như được trút một gánh nặng....

Cô lên phòng mặc đồng phục, chải lại mái tóc nâu, rồi xuống nhà ăn.

Mẹ cô, bà Sami mag một vẻ đẹp buồn rầu bi lụy, yếu đuối, có chút đau khổ nhưng đầy vẻ thanh nhã, đẹp đẽ... Còn cô là một vẻ đẹp mạnh mẽ, lạnh lùng mang chút hơi thở của hận thù,mà vô cùng kiêu hãnh, cao quý.

Cô lạnh lùng chầm chậm lướt bàn chân trần nhỏ nhắn trên từng bậc cầu thang, cảm giác lạnh lạnh của đá cẩm thạch xen vào tâm trí cô....

-Yuna, Yuna...

-Hả? Dạ, mẹ gọi gì vậy? _ Cô giật mình trả lời.

-Xuống ăn nào. Mẹ thấy con lâu quá nên gọi. _ Bà Sami nhẹ nhàng.

Có đôi lúc cô cũng tự hỏi mình, liệu có một lần nào đó, cô có thể chạm tới người mẹ cao quý ở trên đỉnh tháp cao nhất tưởng gần mà xa này của cô k?Câu trả lời vồn vện trong tâm trí cô: “ Chưa bao giờ”

Cô gượng cười thật tự nhiên nói:

-Vâng. Hôm nay ăn gì?

-Bánh kếp 2 tầng, mẹ tự tay làm.

-Chắc ngon lắm nhỉ?

Cô chạy vội xuống trước mẹ, mục đích chỉ là lau những giọt nước mắt đã sắp trào ra.. Cô không cần khóc, không thể khóc, không được khóc.....

Ăn xong những chiếc bánh kếp, cô đeo cặp vội chạy ra cửa hét lên:

-Mẹ ơi, hôm nay con đi bộ.

Tiếng nói trong nhà vọng ra:

-Ừ. Tùy con.

Đếm bước nhàn nhã như một kẻ thừa thời gian, trong khi chỉ còn 5 phút nữa là chuông báo vào học, cô chẳng thèm quan tâm. Việc đi học hay không không quan trọng, với cô chỉ còn mẹ là yếu tố duy nhất để cô có thể sống.

Bỗng có tiếng nói sau lưng:

-Cô thường đi học muộn thế này à?

Cô quay lại. Là Ren. Cô hơi ngạc nhiên hỏi:

-Có chuyện gì?

-Cô không hỏi tôi làm sao tôi biết nhà cô à?

- Tôi không cần biết. Có chuyện gì mà anh tìm tôi?

Ren trả lời tự nhiên:

-Rủ cô đi học.

Anh cảm thấy hình như mình nói hơi nhiều. Bình thường, anh rất ít nói vậy mà.....

Cô cười nhạt:

-Đừng nói với tôi là anh đã suy nghĩ lại lời đề nghị của tôi nhé?

-....(Im lặng-thăm dò)

Cô cười thâm. Kami à, bạn chắc chắn sẽ thua tở.

Ren cũng k tự lý giải được tại sao lại đến đây. Anh hỏi:

-Cô.... Sao cô im lặng thế?

Nhìn thấy nụ cười quỷ dị đáng sợ, như một thiên thần bỗng hóa thành ác quỷ trước mắt anh, anh rùng mình. Cô lạnh nhạt hỏi lại:

-Thế tôi phải nói chuyện với anh ?

-.....

-.....

-Chứ k lẽ.... cứ Im lặng thế này?

Cô ném cho anh cái nhìn hơi khinh khỉnh:

-Vốn dĩ anh là ng thích nói và nói nhiều thế này à???

-....Ồ... (K biết nói gì -> im lặng là tốt nhất)

Và cuối cùng chắc chắn dù nhanh dù chậm, họ cũng sẽ đến trường. Mà cái chúng ta đợi sẽ là màn kịch hay ở trường.....

3. Chương 3

Tất nhiên, khung cảnh đẹp ấy sẽ là một màn kịch hay cho bất kỳ ai muốn và được xem. Một không gian hỗn độn ngay trong trg khiến thấy hiệu trưởng điên lên nhưng khi nhìn thấy hai ng đó thì ông ta cũng vội lui đi. Ai dại gì mà nạt nộ để rồi mất luôn chức hiệu trưởng???

-Anh thích đi với tôi đến thế à??

-Cái gì?

-Thì anh cứ nhằng nhẵng bám theo tôi đấy thôi?!

-Hừ. Ai nói thế? Cùng một đg mà.

-Anh cũng giống như những ng khác thôi. Kami sẽ thua .- Yuna nhếch miệng cười tự tin.

Ren ý chừng không quan tâm đến người đang tự sướng bên cạnh mà tiếp tục đi về lớp...

Yuna réo:

-Khi nào đã suy nghĩ lại về đề nghị của tôi thì phone cho tôi nhé, honey!

Ren giật mình, rợn người, lát sau, quay lại với vẻ mặt lạnh lùng:

-Tôi không suy nghĩ nữa.

-Sao?- Yuna cả kinh hỏi.

-Vì tôi sẽ không bao giờ chấp nhận!

Nói rồi, Ren xóc cặp và đi thẳng.

Yuna mỉm cười: “Rất thú vị! Nhưng từ chối tôi? Anh mơ đi!”

Nói rồi, cô giơ tay quanh miệng bắc làm loa, gọi với:

-Honey, anh không cần vội vàng, “em” sẽ đợi! Ha !

Kết thúc câu nói sến rết rết là tiếng cười cụt lủn của cô.

Anh đi thẳng, mặt lạnh trầm nghĩ: “ Sao trên đời này toàn lũ con gái như thế chứ???? Khốn kiếp”

Cô lên lớp học với tâm trạng khá phấn chấn khiến Kami ngạc nhiên:

-Có chuyện gì mà trông cậu vui như mở hội thế?

-..... – Cô không trả lời chỉ khúc khích cười.

Kami vỡ lẽ nói:

-Không phải... cậu đã ra tay trước đấy chứ? Nói xem cậu đã làm gì????

Cô tưởng thuật tất cả những việc giữa cô và cậu, hình như là không sót một chi tiết nào cả.

Kami nghe vậy liền cốc đầu cô:

-Sao bình thường cậu thông minh thế mà hôm nay lại hành xử ngốc k chịu đc!

-Cái gì? – Lòng tự trọng cao ngất trời của cô buộc cô phải lên tiếng.

Kami trầm tư một lúc rồi nói:

-Cậu sẽ không gây đc chú ý với anh ấy đâu! Rồi cậu sẽ thấy. Lần đầu tiên trong “lịch sử”, tớ sắp thắng cậu. hihi!

Yuna mặc cô bạn đang hí hửng độc thoại mà cầm cúi ghi chép ra bộ lăm nhưng thực ra trong vở của cô đầy nhóc tên người từng quen và “phương pháp” rút ra.

Trải 3 năm chơi “trò” này, cô lên level đáng kể.

Chưa “con mồi” nào từ rẻ tiền đến đắt giá, thoát khỏi được lòng bàn tay của cô....

Cô tự mãn?

Đúng. Cô không phủ nhận!

Thất bại?

Cô chưa từng ném qua và cũng chẳng có niệ̣m ý sẽ phải ném qua....

Cô ghét lũ “sinh vật” đó, chúng thật ghê tởm...

Vì Thượng Đế đã cho ra đời đàn ông và cũng cho ra đời những phụ nữ chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng như mẹ cô, nên những phụ nữ ấy phải ôm những đau khổ về mình.

Cô yêu mẹ, nhưng cô ghét cách sống của mẹ...

Trên đời này thiếu đàn ông hay sao mà bà phải bi lụy????

Tuy nhiên, có một điều, người không coi trọng tình yêu như cô không thể biết được, là trái tim khi đã thực sự yêu thì chỉ đủ để dành chỗ cho 1 người.....

.....

“Reeng”

Chuông báo tiết vừa reo, Kami đã vội nói:

-Cậu đi trước đi! Mình có việc!

Yuna cười nửa miệng:

-Làm cho tốt! Bye!

Thực ra không phải Yuna không biết Kami sẽ làm gì, nhưng cô không quan tâm, chỉ là một tên con trai thôi mà!

Hà tất phải nhọc công!

Cô bước nhanh về nhà, trong lòng vẫn trống rỗng như thế,.....

.....

- Mày chết đi này!

- Mày là hồ ly tinh chết tiệt!

Ren vốn định bước đi nhưng vội khựng người lại, nhìn quanh quất....

Một đám người đang xúm lại, tụ tập đánh đấm cái gì đó....

Anh vô thức bước lại gần và nhận được cái nhìn yếu đuối của một cô gái đáng thương...

Anh hờn nhẹ một tiếng, khiến những cô gái kia quay lại và trước khi hất hàm mắng mỏ như thường ngày thì họ đồng loạt nhìn chăm chăm vào anh..... Tất cả cùng khẽ thốt lên trong tâm trí: “Đẹp trai quá!”

Nghĩ rồi, họ bấm bụng nhau mà bỏ chạy! Mất mặt trước trai đẹp là điều k thể tha thứ! ^__^

Anh bước lại gần cô gái đáng thương kia, giơ tay kéo cô gái đó dậy.

Anh quan tâm hỏi:

-Cô có làm sao k?

Đừng tưởng đây là một câu nói hờ hững, đối với người sắt đá như anh, việc mở miệng và hỏi câu này đã là quá sức quan tâm đối với một ng mới quen rồi....

<20%.....>

Cô gái yếu ớt nhìn anh và khẽ thút thít:

-Híc... Em... Em không sao!

Ren nhìn kĩ người cô gái, xây xức đầy mình mà nói k sao...

Anh hỏi:

-Cô tên gì?

Lập tức cô gái òa khóc nức nở, hỏi sao thì nói:

-Anh xưng hô lạnh lẽo làm em sợ.

Ren hơi nhăn mũi nhưng rồi nghĩ, đằng nào cũng cứu thôi thì đành vậy:

-Em tên gì?

<50%.="">

-Dạ, Kami ... Sagagura.. ạ.....

!!!!!!

4. Chương 4

Anh lạnh lạnh nói:

-Kami, cô.. à.... Em có tự đi về nhà được k? Tôi đưa em về nhà nhé?

< 60%="">

Kami Sagagura khẽ nhú mồm, rồi khẽ đáp:

-Thôi, không cần đâu.. ạ.. á...

Thấy cái nhìn e dè đề phòng từ Kami, anh vội giải thích mà không rõ vì sao lại vậy:

-Tôi không phải người xấu...

Kami khẽ cúi mặt xuống một cách tự nhiên:

-Dạ, vậy thì....

Ren lạnh lạnh chiếu cái nhìn về phía cô gái, thầm nghĩ: “ Ít ra trên đời này còn có những cô gái có lòng tự trọng!!!”

Đường về nhà Kami khá dài mà chính cô đã chọn con đg này

-.....

-Anh ơi, chắc anh cũng nghĩ em là loại con gái hồ ly như bọn chúng nói? – Kami rụt rè lên tiếng và thút thít.

- Không. – Ren đáp.

- Vậy tại sao anh không thêm nói chuyện gì với em? – Kami hỏi.

Ren ngạc nhiên nhìn cô gái, anh thực sự không thích nói và việc im lặng là một thói quen của anh rồi, anh đáp:

-Xin lỗi. Im lặng, ko tốt hơn sao?

Kami lặng lẽ cười buồn:

-À..... Dạ.

Ren lắc đầu, anh buộc phải tìm cái gì đó để nói- vì có lẽ tất cả hành động của cô gái này khiến anh thấy có lỗi:

-Vì sao cô bị bọn chúng đánh?

< 70%=“”>

Kami nghiêng nghiêng đầu, rồi mới nhận ra “bọn chúng” mà anh ám chỉ là ai, cô đưa đôi mắt đượm buồn nói:

-Trong trường ai cũng đồn đại em là người quyến rũ đàn ông, ai cũng nghĩ em như thế, em... em thực sự không có.....

Ren buột miệng:

-Em có quen với Yuna Sawashi không?

Kami sững sốt hồi lâu, cô do dự rồi đáp:

-Có ạch!

Ren im lặng không nói gì khiến Kami đâm lo, liền ra sức giải thích:

-Em.... Nhưng em không giống như Yuna... em...

Ren lạnh lùng tựa như anh với Yuna chưa hề gặp nhau:

-Yuna làm sao?

Kami chợt dạ khi nghe lời nói có phần lãnh đạm quá sức của anh, cô cúi đầu không đáp, tóc mai ùa ra trước khuôn mặt cô, che khuất đi tất cả....

Cô cắn môi, rủa: “Chết tiệt! Tên này được cấu tạo bằng đá à? Đáng lẽ phải là 70% rồi chứ? Tại sao lại biến thành 0% chứ???

Ren không để ý đến sắc mặt xấu hổ của cô gái lát sau anh nhìn lại thì thoáng thấy khuôn sắc cô trắng bệch....

-Không sao chứ?

Kami bấm móng tay vào lòng bàn tay cho thật đau khi nghe câu xã giao ấy, vả lại, cô cũng cần đau để tỉnh táo suy nghĩ.....

Lát sau, Ren mới quay lại:

-Nhà em còn xa không?

Kami đã quyết định sẽ tạm để ngày mai tiếp tục nên đáp:

-Dạ, đến đây là được rồi!

- Vậy tôi đi!

Ren lập tức quay ng lại, bỏ đi thẳng.

Kami giận dữ, nhưng rồi cười tự nói:

-Yuna đúng! Bọn đàn ông giống nhau! Nhưng tên này chỉ có một điểm là “khó xơi” hơn những tên khác thôi!!!

.....

Yuna ngồi cùng mẹ ăn cơm....

Cô cho từng miếng cơm chậm rãi, không có chút niệm ý nào về mùi vị món ăn, đơn giản vì cô đang suy nghĩ về mẫu người có thể thu hút Ren....

-Không ngon à, con? – Bà Sami vén tóc mai cô rồi dịu dàng hỏi.

-Không ăh! Con ăn đủ rồi. Con lên phòng.

Cô bước nhanh lên phòng.

Cởi áo khoác, cô đau đớn nhìn vào vết sẹo gần như chiếm cả bàn tay trái cô....

Cô đau, nhưng đau trong tim....

Cô biết, cùng với vết sẹo ấy, cô đã trở thành một kẻ máu lạnh....

Cô chẳng yêu ai được.... Cảm giác tất cả những người đàn ông chỉ là món đồ chơi, quan trọng là cũ hay mới thôi.....

Đột nhiên, cô nhận được tin nhắn từ Kami:

“Ban hien ah, loi cau that chi ly, anh ta thu vi, nhung anh ta
cung la mot ke sat da den co chap, minh & cau se choi mot
van that tron nhe!

1000 NY. “

Yuna cười.

Kami vẫn vậy, nuôi hy vọng quen được 1000 người trước khi kết hôn, cô lắc đầu, miệng cười nhưng nước mắt lại khê khàng chảy ra.

Yuna nhắn lại:

“ Kami, mk thay anh ta đang get nhiều hơn là thu vi.

Anh ta qua có chấp.

Nhưng mk vẫn sẽ chiều cậu. OK?

P/S: Nhưng nhất thiết, k đé 1 tháng đản ông vô vàn
lạm hồng mọi quan hệ của chúng ta. Hi.”

“OK

1000 NY”

.....

Ngoài cửa nhà Ren có tiếng chuông reo....

Một cô gái xinh đẹp ưỡn ẹo bước vào....

Bà của Ren giận dữ nhìn nhưng rồi thấy bóng cháu trai thì lại bất giác im lặng.

-Takimô, cô đến đây làm gì?

-Ngta nhớ anh mà lại!

-Đi đi!

-.....

Cô gái phụng phịu hồi lâu vẫn chân chừ ko đi.

Đột nhiên, Ren nhìn thấy nụ cười hài lòng của bà, anh lập tức vào thay quần áo và bước ra nói:

-Chúng ta đi!

Bà Haimul thét lên:

-Ren!! Ren Takatsuki!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Anh không quay lại nhưng rồi nghe tiếng “phịch” lớn sau lưng.....

5. Chương 5

Anh không quay lại nhưng rồi nghe tiếng “phịch” lớn sau lưng.....

Ren sững người lại nhưng rồi nghĩ: “Bà ta bày trò lừa mình ư? Quá cũ kỹ !”

Anh lạnh lùng kéo Takimô bước đi, trên khuôn mặt hiển hiện sự tức giận vùi sâu trong hàng gang tấc.....

.....

Haimul khẽ liếc nhìn đưa cháu trai , môi bà cứng lại khiến bà lúc ấy nhất thời không thể mở miệng nói gì cả để ngăn Ren....

Bà lặng lẽ nằm trên sàn, nhưng đầu óc bà vẫn còn một chút tỉnh táo... Bà khó khăn rút điện thoại trong túi ra:

-A..lô...

-Thưa bà Takatsuki, bà cần gì?

-Nghe đây, tôi cần cậu soạn một bản di chúc ngay bây giờ....

-Sao? – Tiếng người bên kia sững sốt- Bà còn rất khỏe mà, bà....

-Im đi! Cậu không đc quyền can vạn tôi!- Bà Haimul thều thào nói nhưng giọng điệu vẫn đầy uy quyền.

.....

Ren nốc cạn thêm một ly rượu Scotch Whisky.

Anh cảm thấy đầu óc mình trống rỗng và tâm khảm thì đau đớn.....

Anh hận!

Anh hận chính bà của mình, người đã cướp đi hạnh phúc mong manh mà anh cố nắm giữ.....

Với bà Haimul hạnh phúc ấy chỉ đơn giản là một cung bậc cảm xúc của một người mới lớn, bà đã đang tâm cắt đứt tất cả, bao gồm cả 8 chữ ấy....Nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ là do anh nắm bắt nhầm cơ hội hp’...

Takimô dè dặt nhìn Ren rồi bĩu môi:

-Anh làm gì vậy? Sao rủ em đến đây rồi lại uống rượu chứ?

Ren nhìn thấy Takimô đang cố sức quyến rũ mình, cô hôm nay mặc bộ quần áo rất sexy.

Áo xẻ ngực rộng, bó sát lấy từng đường cong mỹ miều của cơ thể; quần soóc cực ngắn lộ đôi chân dài miên man.

Takimô rất thích thú trước cái nhìn của Ren, cô ta lấy tay anh đặt lên eo mình, rồi tiến đôi môi lại gần khuôn miệng anh.....

Anh ban đầu cũng bị đắm chìm vào cảm giác tình sắc bủa vây ấy, nhưng rồi trong xa xăm, hiện lên hình bóng người con gái thuần khiết.....

Anh đẩy mạnh Takimô ra, rồi giận dữ ném ly rượu xuống đất.....

Tiếng động ấy khiến cả quán bar chú mục vào anh.....

Anh không quan tâm chút nào.

.....

Yuna lúc đầu không nhìn ra là ai, sau một hồi lục trí nhớ , cô mới nhận ra đây là “con mồi” mới.

Ren nhìn thấy Yuna, cô lúc nào cũng đẹp nhưng điều đó vô nghĩa với anh.

Anh chỉ quan tâm đến cô vì đôi mắt tím fa đen kia thôi.....

Thấy Yuna không hề có ý định tỏ ra quen biết anh, anh hơi ngạc nhiên đó.... Chẳng phải là cô nói muốn quen với anh sao?

Hay đó!

.....

Kami cầm tay Yuna kéo ra cửa quán bar.....

-Mình ko có ý giúp đỡ cậu nhưng tại sao cậu không tới chỗ hần? – Kami hỏi .

Cô lắc lắc đầu về bất cần:

-Hôm nay hơi chán, có theo đuổi để mai theo đuổi tiếp. Vậy còn cậu... Tại sao cậu không tới chỗ anh ta?

- Mình đang đóng vai thực nữ, không thể vào bar. Vậy nên mình phải về trước. Để gặp thì k hay!

Yuna gật đầu ý hiểu rồi trầm mặc nhìn Kami chạy vội về nhà.

Cô tự nghĩ... Rốt cuộc cũng chỉ là con trai.. lũ “sinh vật” tạp uế thôi mà.....

Cô tuy theo đuổi ng khác nhưng không phải bất chấp tất cả như Kami.

Kami giống cô, nhưng lại thuộc mẫu người, muốn gì phải có, mặc dù vậy lại cả nhanh chóng chán hơn cả cô.

Một phần chi phối bởi tính cách, phần còn lại là vì Kami muốn nhanh quen được 1000 ng.

Cô thì thông thả thôi, từ từ đâu rồi có đó. ^__^

Cô vào trở lại quán bar, tiếp tục ngồi giữa những ánh đèn quét đi quét lại trên ng. Cô cảm giác khi cô ở đây thì mọi muộn phiền tự khắc vơi dần, không biết tự trong ý nghĩ hay trong cảm nhận nữa.....

.....

Takimô thoáng thấy một cô gái xinh đẹp nhưng toát lên phong thái không phải là lạnh lùng hay cởi mở mà là sự thù hận tỏa ra từ đôi mắt tím fa đen.....

Và dường như ánh mắt mọi người đều hướng về cô gái ấy.....

Takimô giận dữ, cô chưa bao giờ phải chịu lép vế như thế này.....

.....

-Chào cô! Tôi là Takimô Keisuke!

Yuna ngẩng khuôn mặt lên rồi bất giác cô khẽ nhếch môi lên tạo một điểm cười lạ.

Đây chẳng phải là cô gái bên cạnh Ren sao?

Nghĩ vậy, cô liền đá mắt sang chỗ Ren, anh vẫn đang uống rượu.....

Takimô thấy ánh nhìn của cô liền tự hào nói:

-Anh ấy là bạn trai tôi!

Yuna không mấy may niệm ý đến ng con gái bên cạnh mà lúc lâu mới mở miệng, nói:

-Hưởng thụ đi! Sớm muộn, anh ta cũng sẽ thuộc về tôi thôi!

Takimô khựng người lại như một con rôbốt hết pin.....

Kiểu nói chuyện này...??

-Cô là Yuna Sawashi?

Yuna bật cười hờ lạnh một tiếng rồi đáp:

-Tôi nổi tiếng ghê!

Vừa lúc ấy, Takimô thoáng thấy Ren loạng choạng đứng dậy, cô vội vàng chạy lại đỡ anh, bóng hai người nhanh chóng biến mất khỏi quán bar.....

.....

Ren đẩy Takimô ra rồi nói:

-Về đi! Khi cần, tôi gọi!

-Ừh. –Takimô nũng nịu nói rồi khẽ nghiêng người hôn phớt lên má anh- Em yêu anh. Ngủ ngon.

Ren quay người đi vào nhà miệng lẩm bẩm: -Đúng là lũ con gái phiền phức!

Vừa vào nhà, anh đã nghe tiếng khóc thét, tiếng gào tên : Haimul, anh chạy xồng xộc vào nhà.....

-Bà Haimul đã qua đời....

6. Chương 6

Ren đẩy Takimô ra rồi nói:

-Về đi! Khi cần, tôi gọi!

-Ừh. –Takimô nũng nịu nói rồi khẽ nghiêng người hôn phớt lên má anh- Em yêu anh. Ngủ ngon.

Ren quay người đi vào nhà miệng lẩm bẩm: -Đúng là lũ con gái phiền phức!

Vừa vào nhà, anh đã nghe tiếng khóc thét, tiếng gào tên : Haimul, anh chạy xồng xộc vào nhà.....

-Bà Haimul đã qua đời....

Anh đứng sững lại hồi lâu trên bậc thềm cao, rồi đột nhiên, anh bật cười lớn, đến nỗi mặt đỏ gay lên:

-Vớ vẩn!

Sau khi phán một câu không đầu ko đuôi, Ren bước vào nhà và đi lên cầu thang.

Không ngoài dự đoán của anh; những bà đi lao vào anh, liên tiếp hét lên với giọng căm phẫn mà anh cho rằng đó là sự giả tạo lớn lao nhất –họ từng thử:

-Mày là đồ s.ú.c s.i.n.h!!

-Sao mày có thể ăn nói như thế????

-Mày ăn của vào đâu???

-Mày không phải là con người.

Liên tiếp những lời c.h.ử.i rửa xả thẳng vào mặt anh.

Anh nên làm gì nhỉ? Đánh lại? Anh không nghĩ vậy!

Mặc kệ?

Hừ! Đó là một ý kiến k tồi đâu!

Sau khi c.h.ử.i rửa chán chê, và có lẽ clo cũng đã cạn, họ mới lòi mạnh anh đến trước linh cữu bà Haimul....

Bác anh là người bình tĩnh nhất lúc đó, ông nói:

- Cháu không phải tỏ vẻ nghi ngờ. Ta nghĩ việc này đâu thể đùa.

Nhưng trước lời nói chân thành của bác, anh chỉ khẽ hừ nhẹ, rồi khuôn mặt vẫn không biến sắc là bao.

Lập tức, biểu cảm trở trêu đó lọt vào mắt bác anh, ông đứng dậy kéo anh lại gần quan tài....

Nhìn sắc mặt nhợt nhạt, yếu đuối của người trong quan tài, anh thoáng giật mình, vẻ cao ngạo của bà đâu mất rồi?

Trong quan tài, vẻ mặt bà chỉ còn vẻ thanh thản lạ lùng....

Ban đầu, anh sửng sốt nhưng đột nhiên sau đó, đôi mắt lại thêm phần lãnh đạm, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm đến đáng sợ, đôi môi anh tái nhợt đi.

Anh không thèm nhìn thêm lần nào nữa mà quay người đi thẳng lên lầu.

.....

Bác anh thở dài.

Các bà dì khóc nức, trong tiếng nức vẫn vang lên tiếng **** rửa muôn thuở của họ về Ren.

.....

Yuna gác chân lên bàn một cách khó chịu.....

Cô biết hình như cô đã gần chạm mốc thua...

Nhưng sự thực là cô sẽ chịu thua Kami?

.....

Kami sửng sốt :

-Cái gì? Anh nói gì? Bà của Ren đã mất??

[- Vâng!]

Ghìm người lại hồi lâu, Kami mới nói:

-OK! Tôi đã hiểu.

Nói xong cô vội vàng cúp máy.

Cô không phải là không biết gđ Takatsuki, đó là một gia tộc giàu có và đỉnh cao của sự cao quý, và người làm nên điều đó chính là Haimul Takatsuki.

Bà ta được mệnh danh là nữ hoàng của dòng tộc.

Là một người mưu mô khó đoán.

Thực sự chết sao?

Cô không tin. Nhưng cô cần Ren tin.

Đây sẽ là một cơ hội tuyệt vời cho kế hoạch chinh phục Ren.

Cô sẽ làm được.

.....

Ren vẫn bình thản xốc cặp đến trường.

Nhưng trên khuôn mặt anh ngta nhận thấy, sắc thái lạnh lùng gấp bội.

Anh đang bước đi trên sân trường vắng vẻ- vì hôm nay anh đi rất sớm, thì đột nhiên thấy bóng một cô gái đi trước anh, với thân hình nhỏ nhắn, cô gái đó có thể nói là trông rất cô đơn.

Thoáng, cô gái quay mặt lại, khuôn mặt này...

Cô gái thấy anh liền vội vã bước đến...

-Anh Ren!

-Chào!- Ren khẽ nói, mặc dù có phần miễn cưỡng.

Kami nhìn thấy anh có vẻ buồn giấu rất sâu, cô liền tưởng đến Yuna.

Hai người này có cách sống lạ thật!

Chia sẻ niềm vui, nhưng giấu kín nỗi buồn, giấu đến từng mét trong thớ thịt.

Nếu không phải đã quen với cách biểu hiện của Yuna thì có lẽ cô sẽ không bao giờ nhận thấy nét buồn trên khuôn mặt anh.

-Anh có chuyện gì buồn à?- Kami (vờ) e dè hỏi.

Ren thoáng ngạc nhiên nhưng rồi tỉnh rụi đáp:

-Không.

-Sao mặt anh buồn vậy? – Kami không có ý buông tha.

-Không có.

Kami lặng lẽ nhìn anh khiến anh phải quay lại:

-Sao vậy?

- Chắc hẳn anh có chuyện buồn lắm. Trông anh rất mệt mỏi.

Ren quay mặt đi, nói:

-Đừng quan tâm đến tôi.

-Tại sao?

-Khó chịu!

Ren nói rồi bỏ đi thẳng khiến Kami đứng sững: “ Thù vị! Anh ta tỏ ra đáng để mình quan tâm! “

Sau một vài giây trầm tư, Kami nhanh chóng lấy được ý chí, cô lại nhẹ nhàng bước đi sau anh, không cố bước nhanh để bằng anh, chỉ đi sau anh với một khoảng cách nhất định.

Ren vẫn lạnh lùng nhưng điều đó càng thể hiện vụn vặt sự đau đớn của anh.

Anh đau.

Anh đau đến mức mắt đi xúc cảm rồi.

Kami khẽ nhìn theo bóng anh rồi cô cười rất kịch....

-Tại sao em cứ đi theo tôi vậy hả?- Cuối cùng Ren phải đột ngột quay lại hỏi.

Kami tỏ vẻ lúng túng, đáy mắt cô bắt đầu có dấu hiệu ngân ngấn nước, đôi môi cô run run sợ hãi:

-Em... Em thấy anh có chuyện buồn nên.... Em... em... híc....

Ren nhìn cô gái khóc nức không ra lời, dường như cô đang khóc thay cho anh vậy.

Anh muốn khóc nhưng tuyến lệ trong anh từ lâu đã đông cứng.....

Anh đột nhiên giang tay ra trong một khoảnh khắc và ôm lấy Kami khiến Kami giật mình, (vờ) giấy giữa....

Vòng tay của anh không siết chặt nhưng làm ngta không thoát ra được....

Trong một quãng thời gian ngắn ngủi được chìm sâu trong vòng tay anh, Kami thật k hiểu nổi lý do anh ôm cô, nhưng cô đột nhiên có một ý nghĩ ngớ ngẩn : Đây có phải là Định Mệnh của cô?

.....

Yuna đứng đằng sau hai người ấy, cô thấy rõ tất cả.

Có thể..... Kami sẽ thắng. Nhưng thắng trên sự giày vò.

Thật đáng ngạc nhiên, cô và anh là cùng một loại người.

Cô nhìn rõ vì sao anh bắt chợt ôm lấy Kami như thế,.....

Nhưng cô không thể đứng nhìn họ, Lòng Kiêu Hãnh của cô không cho phép.

.....

-Hey!!!! Ren!!- Cô hét lên rồi chạy tới.

Ren lập tức đẩy Kami ra.

Trong đáy mắt anh, ánh nhìn hướng về Yuna thật khinh bỉ.

Khinh bỉ?

Yuna không quan tâm chút nào.

Cô cười cười nhìn Ren, băng quơ nói:

-Một nhà văn từng nói, nỗi buồn được chia sẻ là nỗi buồn vơi đi phân nửa. Thật ngọt ngào nếu giữ mãi nỗi buồn trong tim. Phải không, Ren?

Lời nói của cô không hoàn toàn là giả tạo, có một chút chân thật trong câu nói, cô cố giấu kín không để Kami phát hiện.

Cô nắm tay Ren, đôi mắt ánh lên tia ranh ma:

-Hay chúng ta đi chơi một chút cho khuây khỏa?

Ren giật tay cô ra một cách thô bạo:

-Không. Tôi phải đi học.

-Thì cúp học!

Cô tỉnh rụi nói rồi kéo Ren đi, thoáng cái đã mất hút.

Kami nhìn Yuna từ đằng sau: “Mình và cậu dùng cách khác nhau. Để xem, kinh nghiệm của ai cao hơn nhé! Nhẽ ra, Yuna, cậu không nên tự cao đến mức nhường mình, rồi lại còn nương tay với “con mồi”, rốt cuộc là cậu tốt hay cậu ngu ngốc hả? Mình cần chiến thắng, không cần tình yêu”

.....

——Công viên giải trí 8 a.m——

Cô kéo anh đi lên hết trò này đến trò khác, nhìn cô cười một cách vui vẻ, anh cũng không thể ngăn mình cười cùng cô.

Nếu nói Kami thay anh khóc, thì cô gái này làm anh cười. Cô gái này không thay anh làm việc gì cả mà ép anh tự phải làm. Trong một phút chốc, anh quên rằng cô chỉ trêu đùa anh.....

-Này!!- Ren gần giọng một cách khó chịu- Sao cô té nước vào ng tôi?

-Có vấn đề gì à? – Cô nham nhở cười.

Nhìn điệu cười “bán nước, bán dân” của cô, không khỏi làm anh muốn “trả thù”.

Anh nhẹ nhàng bước lại chỗ cô và rồi.....

“Rạt”

Bộ đồng phục kẻ caro xinh xắn của cô ướt nhẹp.

Cô giận dữ rời khỏi hồ, ng run lập cập, cố ý đi trước.

Anh thông thả bước sau cho tay vào túi quần.

Nhìn thế nào cũng giống người yêu giận nhau... Hắc hắc ^_^

Anh đang thần nhiên ngắm trời ngắm đất và ca thán: “Trời đẹp đấy”, thì cô mặt mũi có vẻ không vui, nhưng đáy mắt thì không giấu diếm vẻ ma mãnh:

-Anh công tôi đi.

-Vì sao? – Ren máy móc hỏi.

-Lý do nữa à? Anh làm tôi ướt thế này, tôi đi giữa đống không xấu hổ sao?- Cô nói.

Ren miễn cưỡng cúi người xuống cho cô trèo lên.

Anh nửa đùa nửa thật hỏi:

-Cô trông thế mà nặng như heo ấy!

-Gi?- Cô sưng sốt hỏi.

-Không.

Đột nhiên, cô ghé bờ môi ướt át vào tai anh, “thân mật” hỏi:

-Anh nghĩ chúng ta đã đến mức có thể quen nhau chưa?

Anh đỏ mặt, hơi thở cô phả vào tai anh khiến anh cảm thấy nóng bừng bên tai.

Thấy anh không trả lời, không nhìn cô cũng biết mặt anh như quả gấc rùi. Haha.

Suốt quãng đường anh công cô, cô luôn miệng ép anh quen cô nhưng rất tiếc anh là một kẻ “già đời” hơn cô tưởng, không trả lời, không từ chối.

Đến gần biệt thự nhà cô, vì hết chịu nổi nên anh đành đánh trống lảng:

-Cô nói nhiều quá đã thế còn nặng như heo nữa kìa!

Cô gãi đầu nói vu vơ:

-Ủa? Sao mấy thằng cha trước đây công tôi không thằng nào nói thế nhỉ???

Anh sưng người lại khi nghe câu ấy.

Anh cười nhạt. Vừa trong khoảnh khắc nhỏ nhoi, anh quên mất cô chỉ trêu đùa anh như một món đồ chơi mới..... Rẻ quá.... Rẻ mặt quá.

Anh thấy bản thân bị xúc phạm, ít ra trước nay chỉ có anh đá ngta chứ chưa bao giờ bị “đá” và anh sẽ ko bao giờ để bị “đá”....

Anh đột nhiên buông tay khiến cô ngã xuống đất.....

-Ấ!!- Cô hét lên rồi nói- Sao anh dám làm vậy?

Anh trả lời một câu không hề ăn khớp với câu hỏi của cô:

-Tôi không phải đồ chơi của cô.

Cô nghe vậy cười khẩy, nói:

-Anh nghĩ anh thoát được?- Cô thấy anh quay người đi thì bắc tay làm loa hét lớn- Anh là đồ chơi của tôi. Không thể thay đổi.

Anh nhếch môi, nghĩ: “Sống thật với bản thân là một điều tốt nhưng phải chăng cô ta quá chân thật đến mức khắt nghiệt???”

.....

-Con bé này bị điên sao hét vậy? – Nhà hàng xóm của cô.

- Cháu không điên. – Cô lạnh lùng nói rồi phủi quần đứng dậy, trước khi vào nhà còn “bồi” thêm một câu- Có điên thì coi lại nhà bác đi rồi hăng c.h.ữ.i cháu hén!

.....

-Yuna Sawashi!! Sao con lại ăn nói như thế?

- Thôi thôi! Con mệt. Ăn thôi mẹ!- Cô nhăn nhó cười, xoa xoa bụng.

Lựa lúc cô đang ăn, bà Sami mới hỏi:

-Anh chàng về cùng con là ai thế?

-Ồ chơi.- Cô không ngần ngại đáp.

Mặt bà Sami biến sắc.

Chính bà đã tạo nặn con người lạnh lùng, vô cảm trước mắt bà.

.....

Ren vào nhà bằng khuôn mặt bình thản đến đáng sợ, dường như không khí tang tóc không hề ảnh hưởng đến anh chút nào.

Anh vẫn ăn, vẫn ngủ, vẫn đi học, và khuôn mặt vẫn khô không một giọt nước mắt.

Hôm nay hình như có luật sư đến.

Hờ bắt cả anh ngồi nghe nữa.

-Vào ngày X tháng Y năm nay, bà Haimul Takatsuki đã gọi điện yêu cầu tôi lập di chúc theo ý bà.

Bản di chúc như sau: Toàn bộ tài sản bất động sản; cổ phiếu ở Tập đoàn RTK; các biệt thự gồm 2 biệt thự ở Hawaii, một biệt thự ở núi Phú Sĩ, ba biệt thự vừa ở Hokkaido, một biệt thự ở thủ đô Prague, hai biệt thự ở Osaka, tất cả gồm 9 biệt thự; số tiền 103 tỷ yên gửi ở ngân hàng Mitsui và 320 tỷ yên gửi ở ngân hàng Mitsubishi; toàn bộ các tài sản trên đều được giao lại cho cậu Ren Takatsuki. Còn số tiền 10 tỷ yên trong két sắt phòng bà giao lại cho những người còn lại.

Mặt mã là.....

Nói xong ông luật sư đem cho Ren các giấy tờ và yêu cầu anh ký.

Anh đưa bút ký roạt rồi thản nhiên lên phòng trước cái nhìn chòng chọc của tất cả.

Anh biết họ k khóc nữa mà chỉ oán trách bà lắm cẩm.

Anh thì thực sự điên lên.

Sao đến chết rồi mà bà ta vẫn cứ muốn giày vò anh chứ?

Anh ghét công ty ấy!!!

Nó làm anh muốn phát khùng.

Nhưng chẳng nào thì đó cũng là tâm huyết của ông rồi cha mẹ anh, anh k nỡ đang tâm phá hủy nó....

“cốc... cốc”

-Vào đi.

Ông luật sư ngồi đối diện cậu, đẩy gọng kính lên và nói:

-Về phần công ty, bà Haimul dặn riêng là cậu chưa cần tiếp quản liền đâu. Vì hiện giờ công ty vẫn đang hoạt động bình thường, và mọi việc vẫn sẽ như thế vì còn có một giám đốc tài năng, trung thành bà thuê về. Cậu có thể đợi sau khi tốt nghiệp rồi tiếp quản cũng được.

Anh hỏi:

-Trung thành? Nhỡ biết bà ta chết rồi, hấn k trung thành nữa?

Ông luật sư nhăn mặt tỏ vẻ k hài lòng nhưng rồi nói:

-Trung thành với người của dòng họ này. Và cậu chính là truyền nhân dòng họ nên dù trời long đất lở vị ấy cũng sẽ k bao giờ phản bội cậu. Thôi, tôi đi trước.

-Chào ông. – Anh lạnh nhạt nói một câu có lẽ.

.....

Liệu mọi thứ sẽ đi về đâu khi tất cả được chi phối?

Mỗi người có một cuộc sống riêng, xô bồ theo nhịp sống nhanh của cuộc sống hiện đại.....

“Anh là đồ chơi của tôi. Không thể thay đổi. “

“Tôi không phải đồ chơi của cô.”

“Mình cần chiến thắng, không cần tình yêu”

7. Chương 7

Một anh chàng và hai cô gái, họ mãi miết chạy đua nhau, theo đuổi cái gọi là “mục tiêu”, nhưng nhưng thứ đó thực sự là mục tiêu chẳng? Hay vốn dĩ chỉ là lòng hận thù mù quáng?

Nếu tiếp tục ai sẽ chịu sự đau thương?

Tôi nghĩ câu trả lời vốn dĩ đã rõ ràng, người trong cuộc biết và chúng ta cũng biết...

.....

Jung Teuk lặng người nhìn khung ảnh. Yuna đẹp. Cô đẹp hoàn mỹ. Trong ảnh trông anh rất hạnh phúc, mái tóc bạch kim của anh bay phất, Yuna đang cười rất tươi. Dù biết nụ cười ấy không thật nhưng anh cần nụ cười ấy. Và anh cần cô.

Anh thần thờ hồi lâu, rồi anh tự vỗ vào đầu mình

Anh đang “xuống cấp” nặng! Vì cái gì chứ nhỉ?

Tại sao cô dành cho anh “đặc ân “ 10 ngày bên cạnh cô để anh mơ mộng?

Cô sẽ bên người khác. Anh sẽ là dĩ vãng.

Nhìn Ren takatsuki, Jung Jeuk không khỏi khó chịu. Ren cũng hết như Yuna.

Khó đoán. Đáng sợ. Và hoàn mỹ.

.....

Ngày hôm sau...

Yuna Yuna dậy sớm hơn lệ thường một chút.

Cô không ngủ được thì đứng hơn

Cô nhè nhàng đi xuống tránh đánh thức bà Sami

Hôm nay không fải ngày đồng phục nên cô chỉ khoác đại một bộ đồ cho gọi là....

Khi cô đến trường thì sân trường đã kha khá học sinh. Một vài cậu bạn vẫy tay chào cô, một số cậu nhóc thì tò mò nhìn cô, và mấy cái nguyệt sắc lèm từ ba bồn cô nở sinh khóa trên, cô đáp trả tất cả bằng nụ cười nhẹ. Cô ít cười ít nói nhưng khi cần thì bao nhiêu nụ cười bao nhiêu câu nói cũng sẵn sàng đáp ứng.

- Chào em! –Jung Truk yếu ớt nói

Yuna khẽ nhún trán rồi cô cười:

- Chào!

Jung Truk lặng lẽ nhìn bóng cô vì anh biết cô không nhận ra anh.....

.....

7 ngày trước

Cô khoác tay Jung Truk đi trên phố, khuôn mặt cô rạng rỡ.

Đột nhiên có người con trai rụt rè bước đến:

- Chào em, Yuna! Dạo này em khỏe không?

Yuna khẽ nhúm trán rồi cười đáp:

- Tạm tạm còn anh?

- Ồn..AnhAnh đi trước. – Người con trai đó mỉm cười.

- Ừm

Bóng người con trai kia khuất Jung Teuk liền quay sang hỏi cô:

- Ai đấy?

- Em không biết – Cô thản nhiên nói

- Vậy sao em.....?- Anh sưng sốt

- giả vờ. Em không muốn.....Thôi!- Cô khoác tay

Anh giục :

- Là sao?

Cô nhìn anh hồi lâu vs ánh mắt rất lạ:

- Việc gì có thể thì làm

-

- Mắc gì khiến người khác đau khổ vì việc mình có thể làm giúp?

.....

Khi ấy anh cười nhạo vẻ ngu ngốc đờ đẫn vì cô của người con trai đó, nhưng bây giờ thì sao chứ??????

Anh biết cô có thương hại người con trai đó

Và anh chưa từng sẽ nhận sự thương hại từ cô

Nhưng anh nhầm.

Anh chưa xứng đáng là ngoại lệ. Anh đã quá tự đề cao khi nghĩ như vậy rồi vì anh chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi!!!

.....

Kami chạy đến lớp Ren

- Anh Ren!

Ren giật mình ngẩng mặt, rồi khòe môi hơi dật dật:

- Kami. Có chuyện gì ak?

Kami fật ý đặt hộp cơm xuống:

- Có chuyện mới đến được ak? Em đem cơm trưa.

- Ren gật đầu

Đột nhiên có cậu bạn trò chuyện với Kami cười:

- Em tán trai nữa hả Kami Sagasura?

Kami lúi lại. Cô bối rối.

Rồi nhìn Ren đang khựng lại...
Kami bật khóc nức nở.
Khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt
Ren nắm chặt tay:
- Sao cậu có thể...?
Cậu bạn đó ngạc nhiên:
- Tôi chỉ nói thật thôi mà! Tại sao?...
Nghe tiếng khóc của Kami, đầu Ren ong ong Sister.....
Anh giận dữ, xốc cổ áo cậu bạn, đôi mắt vô chủ đáng sợ.....
- Khoan đã!! dừng tay lại!
Một tiếng nói lạ khiến cả phòng học lập tức quay về phía cửa....

8. Chương 8

Sau nụ cười giả tạo phải chăng cuộc sống luôn như thế?
Giả tạo và man rợ.
.....
Nghe tiếng khóc của Kami, đầu Ren ong ong Sister.....
Anh giận dữ, xốc cổ áo cậu bạn, đôi mắt vô chủ đáng sợ.....
- Khoan đã!! dừng tay lại!
Một tiếng nói lạ khiến cả phòng học lập tức quay về phía cửa....
Kami sững lại, cô mấp máy môi định lên tiếng thì chợt nhớ rằng hiện tại bây giờ, cô và Yuna không quen biết.
Kami lập tức cúi mặt, quệt nước mắt.
Yuna khẽ cười nhẹ. Cô bước đến bên anh chàng bạn học đang bị Ren xốc áo. Nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo, Yuna gỡ từng ngón tay của Ren đang túm chặt lấy cổ áo cậu bạn học đó.....
Cô sửa lại cổ áo cho cậu bạn đó, miệng nói nhỏ nhưng vang vọng trong căn phòng im phăng phắc:
-Đáng nhẽ,... cậu phải biết giá trị của mình chứ. Khi đã buông tay thì thả cho nó rơi tự do, cố nắm giữ chỉ làm chúng ta thêm mệt mỏi. Phải không?
Kami nhìn Yuna, đáy mắt Kami thoáng hoảng hốt.... Yuna đang giúp cô hay hại cô?
Đây chẳng phải là câu châm ngôn mà cô & Yuna sử dụng sao????
Cậu bạn đó nhìn Yuna không chớp mắt..... Đờ đẫn.
Yuna cười nhẹ, rồi lạnh lùng:
-Ren Takatsuki.... Hành động hôm nay của anh thật đáng trách! Gây hỗn loạn. Có ý đánh người. Mời anh cuối h học lên phòng tôi.
Kami bấy giờ thấy bóng Yuna khuất hẳn mới đứng dậy, tựa hẳn vào người Ren....

Cô yếu ớt:

-Yuna là hội trưởng hội hs. Anh nên đến đó.....

-Em không sao chứ??

Ren quan tâm hỏi và vội vàng dìu Kami đến phòng Y tế.

Dường như anh không quan tâm đến câu nói của Yuna chút nào.....

.....

-Lại một thằng đại gái!!

-Thằng ngu. Bị con nhỏ Kami lừa rồi.

-Nhưng mà con nhỏ ấy đẹp thế? Đc nó lừa cũng hay rồi.

Đằng này.....

-Lũ con trai đúng là yêu bằng mắt mà!

-Đồ chó! Con gái chỉ còn 2 con đó nữa hay sao????????????

-Chết tiệt! Giả thực nữ hay lắm à???

.....

Cuộc đời thật giả tạo. Nhưng nếu ta không như nó thì ta sẽ bị đào thải bị vứt bỏ bị ruồng rẫy.....

Không thể trách ai cả.

Chỉ là đau thương quá, trái tim đã chai sạn.....

Không thể yêu.

Chỉ còn chỗ cho hận thù.

Cuộc sống man rợ. Trái tim đau thương.

Nhưng phía chân trời vẫn le lói ánh bình minh Và hình như ngta vẫn thg nói một câu: Sau cơn mưa trời lại sáng mà..... Phải không???

9. Chương 9

Cuối buổi học hôm đó, Ren xốc cặp và bước đến bàn đồ của trường tìm phòng hội trưởng hội hs.

Anh nhìn qua rồi bước nhanh. “Giờ trò gì nữa đây?”

.....

“PHÒNG HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH”

“Cộc cộc”

-Vào đi.- Giọng cô vang lên vẻ khó chịu.

Anh bước vào, tự kéo ghế, ngồi xuống:

-Cô gọi tôi làm gì?

Cô rời mắt khỏi tập tài liệu, nhìn trừng trừng:

-Anh đang bị phạt, không phải đến đây để mắng người.

-Cô muốn gì? Nói. – Anh lạnh lùng.

-Thấy cái chổi đằng kia chứ?- Cô hỏi.

-Thấy. Nhưng sao?

-Cầm nó. Và quét hành lang đi. __ Cô không ngẩng lên mà ra lệnh.

Anh nghệt mặt:

-Là tôi?

-Chứ không lẽ là tôi?

-Tại sao?

-Đánh người. Làm mất kỷ luật. Chịu phạt đi.

Anh miễn cưỡng cầm chổi bước ra.

Và đã có một bức tranh kỳ lạ.

Chàng trai đẹp như mơ cầm chổi vợ lơ tơ như quét không khí....

Trong căn phòng đẹp vang lên âm thanh quái dị __ tiếng cười to của cô gái.

.....

-Tôi đã làm xong.- Anh ném cây chổi vào góc tường và nói.

-Vậy thì..... – Cô đứng dậy- Xử lý tập tài liệu này. Tôi đi trước. Ha. Hôm nay phải về nhà ăn cơm sớm ms đc.

Nhìn cô thông thả ra về rồi nhìn tập tài liệu cao ngất trời.....

Đây gọi là gì?

Bóc lột sức lao động!!!

.....

0h 15'

-Trời ơi! Đến khi nào mới xong?????

Anh vò đầu nhìn đồng hồ giấy.

Chết tiệt.

“Cô ta là Quỷ dữ. Sao thời nay lũ con gái toàn yêu tinh thể này??? Haxx Haxx!!”

Anh khó chịu nhìn tập tài liệu và tự hỏi, có thật sự hội trưởng hội hs nhiều công việc thế này hay không????????????????

Khỉ thật!

Anh đá ghế, rồi nghiêng tay nhìn đồng hồ: 0h 32'.

Khẽ day day thái dương, anh đột nhiên nẩy ra sáng kiến....

Hay là.....

.....

-Chào anh. – Cô gái thứ 10 bước vào, trên môi khẽ nở nụ cười khi nhìn thấy anh.

Trong phòng, 9 cô gái xinh đẹp đang mỗi người ôm một ít tài liệu và chăm chú làm như thể sinh mệnh của họ đc đặt vào đó.

- Chào.- Anh khẽ quay người lim dim mắt- Vào đi. Em biết phải làm gì đúng không?

Cô gái mới đến lặng lẽ ngồi vào bàn và ôm một xấp tài liệu.

Chắc các bạn vô cùng thắc mắc tại sao những cô gái này lại ngốc nghếch đến vậy?

Họ không ngốc nghếch chút nào đâu.

Họ yêu anh. Lý do cho tất cả chỉ đơn giản như thế.

Anh tựa như vị thần tình yêu, ban phát cho họ chút ít, dù chỉ vốn dĩ là sự thương hại rẻ mạt, vậy cũng đủ rồi.

Nhưng đây thực sự là cái giá phải trả?

.....

2h7'

“SẦM”

Cánh cửa phòng bị bật tung ra.

Cô bước vào.

Tóc rối bù. Mặt nhăn nhó.

-Ren Takatsuki! Anh thực sự là rắc rối.- Cô đá ghế của anh và phán một câu với vẻ khó chịu bất thường.

-Sao.. ? Sao cô... cô lại ở đây vào h này?

-Bác bảo vệ gọi cho tôi. Ông ấy nói rằng trên phòng tôi có rất nhiều ng. Họ ồn ào. Nên tôi phải đến đây xem anh bày trò gì. Hóa ra là biến phòng của tôi thành NHÀ CHỨA.

Mười cô gái trong phòng lập tức ngẩng mặt lên nhìn cô.

Anh quay phắt:

-Cô đừng xúc phạm ng khác như vậy!

-Ha? Thật sao? Là tôi à?- Cô trừng mắt—Tôi bảo anh chịu phạt chứ không phải họ~!!!!

-Tôi...!!-Anh ghen hòng.

Cô nói nhỏ:

-Các cô có thể đi.

Vài cô gái, sau khi lả lơi buông vào lời mời mọc thì rời khỏi phòng.

Khi căn phòng chỉ còn 2 ng, cô mới đặt cái cặp da đang cầm trên tay lên bàn:

-Phiền anh. Giải quyết hết chỗ này. Tôi nghỉ, ngày mai cũng chưa thể xong nên tôi sẽ xin cho anh nghỉ. Thoải mái làm việc đi.

Ren lạnh lùng:

-Rất cuộc cô muốn gì? Tại sao ép tôi như thế?

Cô lắc lắc ngón trỏ.:

-Chắc! Suy nghĩ nhiều rồi. Anh phải làm việc đi. H sẽ k còn ai giúp anh nữa đâu.

Cô nói rồi, bước ra khỏi phòng, nhanh chóng khóa cửa.

-Oáp! Mệt quá. Nhanh làm xong nhé, honey!

.....

6h30'

“Starting out at the rain with.....”

Cô trở mình, vừa mở tin nhắn vừa lẩm bẩm:

-*****. Hồi tối k ngủ đc bao nhiêu, bây h lại có ng phá “màn ngủ nướng” của mình. Hừ.

“Yuna, cậu đã làm gì?

Ren h này đáng nhẽ đã đi học,

Sao mình không thấy anh ấy???”

Cô ngẩn gợn bệt vài chữ:

“Han van o truong.”

.....

8h.

Cô mặc đồng phục rồi đến trường.

Hơ.

Giờ này vẫn còn sớm. Hơn 15 nữa ms vào học mà.

-Này, cậu biết gì không? Trường mình có ma đó.

-Vớ vẩn. Ma á?

-Ừh. Hồi tối, có mấy đứa bên KTX gần phòng hội trường hội hs nói là..... nghe thấy tiếng rú đó. Với lại, điện phòng tự dưng bật..... hiz....

Cô đồng tay nghe. Gần phòng cô có ma?

Cô Xua tay, rồi tự cười. Hình như cô đoán ra rồi.

Đột nhiên có một bóng đen kéo cô vào bụi cây rậm. Ủa?Mới nhắc cái đã có Ma à?

-Ai? – Yuna hỏi.

-Mình. Kami. – Kami thì thầm.

-Sao? Xảy ra chuyện gì?.

Kami vùi ng xuống:

-Anh ấy ở đâu?

-Ren á? Yên tâm. Cậu tạm thời k phải đóng giả thực nữ đâu. – Yuna cười nhếch môi.

Kami đứng thẳng lại, nhưng giọng nói phập phồng :

-Ren đang ở đâu?

-Phòng hội trg hội hs.

-Sao? –Kami the thé hỏi- Đến h vẫn chưa về?

-Ừhm. Thôi. Mình đi trước. Bai. – Yuna bước nhanh.

Khuôn mặt Yuna chất chứa sự ưu tư.

Cô không thích sự quan tâm quá đà của Kami. Cùng là “kẻ đi săn”, sao Kami lần này lại có ý như muốn bắt cô nhường nhịn? Cô không làm được.

Cô muốn cái gì, thì cái đó không đc phép tuột khỏi tay cô.

Kể cả thứ mà cô ghét đến tận xương tủy.

Như Ren chẳng hạn.....

.....

Cuộc sống đầy rẫy những sự khó hiểu.

Những mưu toan và sự chạy đua đến một cái đích xa vời liệu có quá mạo hiểm?

Không.

Đó mới chính là cuộc sống đích thực.

10. Chương 10

Trời vẫn xanh sáng, mọi người vẫn vui vẻ nhưng ở một góc trong một chỗ nào đó ghi chữ “ Phòng Hội Trưởng hội học sinh”, hotboy của chúng ta đang gào ầm lên vì đau khổ. Hơ.

Ren ném tất cả hồ sơ xuống đất, mặt nhăn nhó:

-Mệt quá. Đồng hồ sơ quái quỷ này là cái gì????

[Là cái mà anh phải làm]

Ren giật mình:

-Ai?

[Tôi]

Anh quanh quất nhìn, rồi muồn màng phát hiện ra một cái camera và máy thu phát ngay góc phòng.

Tiếng nói tiếp tục phát ra nhanh chóng khi Ren bước lại:

[Anh dám tháo ra tôi sẽ phạt anh làm cả.... năm đó!!]

-.....

[Còn nữa, sao anh dám vứt hồ sơ linh tinh hả? Anh muốn tôi phạt thêm á?]

-Ồ... Ồ... hì. Không có. – Vừa nói Ren vừa vội vàng nhặt tập hồ sơ lên, miệng lẩm bẩm- Cô chờ đó. Ra đc khỏi chỗ này tôi sẽ giết cô.

[Được rồi. Không có gì thì tôi đi chơi đây]

-Khoan. – Ren hét vội.

[Gì vậy?]

-Cô định bao giờ cho tôi ... ăn? Tôi nhịn từ hôm qua đến giờ rồi. – Ren nhăn mặt, bụng anh bắt đầu sôi réo.

[Khi anh làm xong. Anh có thể ăn lúc nào cũng đc. Bye]

-KHOAN!! Yuna??? Cô đâu rồi? Yuna? – Anh hốt hoảng gọi.

Nhưng không có gì trả lời anh cả. Chỉ có tiếng bụng anh biểu tình thôi. Hic hic.

Tàn nhẫn.

Phụ nữ đẹp mà tàn nhẫn. Haizzzzzzzz.

Anh mở điện thoại.

Còn xú pìn.

Tiền thì chỉ còn 1k. Hic hic.

Anh đột nhiên nhớ ra, khuôn mặt bừng sáng.

“Kami, em đang o đau?

A đang bị giam ở phòng
Hỏi trg hỏi hs. E đến đây
Giúp a đi k?”

“Được. E đến ngay”

.....

Tại một quán nước....

Yuna cười nhẹ nhàng khi thấy bóng Kami vội vàng bỏ đi.

_____ “Chị gọi tớ đến có việc gì thì phải” _____

-Cho tôi một ly nâu.- Yuna nhếch môi thì thầm với chính mình- Tớ sẽ xem, là cậu giỏi hay là tớ thông minh.

.....

“Cốc cốc”

-Anh mở cửa đi.- Kami sốt ruột.

-Anh ko mở được. Sawashi, cô ta khóa rồi.- Ren bắt lực nói.

Đột nhiên anh nghe tiếng nước nổ từ bên ngoài.

-Sao vậy, Kami??? – Ren hỏi.

-.....- Tiếng nấc đều đều nghẹn ngào- Em xin lỗi. Em không thể giúp gì được anh. Em không thể tìm Yuna
đòi chìa khóa.... Là em.... Lỗi của em.....

Ren an ủi, giọng anh mượt mà:

-Không sao đâu. Anh không để tâm.

Kami bặm môi.

Với một kẻ lạnh lùng, cô biết lời nói này đối với một người hiểu rõ phụ nữ như Ren thì chưa là gì cả. Cô
muốn chiếm hoàn toàn thì cách này vốn không ổn.

Cô tựa hẳn người vào cánh cửa, giọng cô ưu tư:

-Anh đã từng yêu chưa?

-..... – Bên kia im lặng rất lâu, rồi trả lời- Không biết nữa.

-- Kami thở dài- Đáng tiếc thật.

-.....

- Mẫu người của anh là gì vậy?

-Không có.

Bầu không khí lạnh buốt chiều bao trùm hai người. Họ cách nhau chỉ là một cánh cửa mà thôi.

Chỉ như thế.....

Ước chẳng chỉ là như thế....??

.....

Có tiếng lộp cộp ở bậc thang...

Yuna bước đến.

Cô mặc chiếc áo sơ-mi mỏng màu trắng, khoác áo ngoài bằng kaki nâu, nhìn cô thật mong manh dễ vỡ vfa đáng được nâng niu.....

Không nói một tiếng nào, cô đưa tay chạm ổ khóa, “lạch cạch”.

Cánh cửa mở ra.

Ren kinh ngạc nhìn Yuna.

-Mời anh ra. – Nụ cười giấu cợt thoáng trên môi Yuna. Màn kịch hôm nay đến thế là được rồi.

Ren đang lạnh lùng nhìn cô, thì bụng anh biểu tình dữ dội lm anh mất hết cả “uy nghi”. Hic hic

Lần này, Yuna bật cười to:

-Ha ha.... Hai người..... Hôm nay tôi sẽ mời hai người đi ăn. Ok không?

Kami dè chừng nhìn Yuna rồi liếc Ren như để xem xét , cuối cùng bằng giọng nhẹ nhàng, uyển chuyển, Kami nói:

-Ừm. Cảm ơn cậu. Cùng đi nhé?

Nói rồi, Kami khoác tay Ren, nhìn anh cười âu yếm.

.....

Hatomi Mitxuri Restaurant....

Một bàn thức ăn lớn bày ra.

Hình như chỉ có Ren và Kami ăn. Và thực tế chỉ có Ren vùng vẫy thỏa thích trong đám thức ăn.

Nhịn đói đến gần 2 ngày, bây giờ “nạp năng lượng” cũng không có gì quá đáng. Hihi

1 đĩa.... 2 đĩa.... 3 đĩa..... 15 đĩa.

Hơ...Nhưng thế này thì quá lắm rồi.

Đến Kami cũng phải tròn mắt, nhìn Ren xử một đồng thức ăn.

Yuna xoa cằm. Hình như người con trai này đặc biệt hơn vẻ bề ngoài. Rất đáng yêu.

Sau một hồi cầm cúi ăn, Ren ngẩng mặt lên. Quanh miệng dính đầy cơm. Khuôn mặt thỏa mãn như một đứa trẻ ngoan.

Yuna thoáng cười, lấy khăn giấy, cô nhón người nhẹ nhàng lau cho anh.

Mắt anh chạm vào đôi mắt màu tím fa đen rất huyền ảo của cô, đột nhiên, tim anh đập mạnh.

{Và Đôi khi giây phút quyết định chỉ là một khoảnh khắc mà thôi. **

Kami kéo tay anh:

-Để em. Cảm ơn cậu, Yuna.

Yuna cười khó chịu:

-.....

Vừa lau tay, Yuna vừa trầm nghĩ: “Chưa biết ai sẽ thắng đâu. Sao cậu cứ fải làm như vật đó đã trong tay cậu chứ?”

11. Chương 11

Nhìn bóng dáng hai người kia đi khuất, cô giật nhanh khăn giấy, lau mạnh lên bàn tay đã chạm vào khuôn mặt Ren. Cô nhú mồm lại rồi đặt một xấp tiền lên bàn và ra về.

Có tiếng đt, cô mở máy lên, và đứng hồi lâu mới nghe, giọng cô mềm mại và vui tươi khác hẳn vài phút trước:

-Alo. Mami.

[- Con đang ở đâu vậy?]

-Dạ. Con đi chơi chút thôi ạ. Sao vậy mẹ?

[Mẹ chỉ nhắc con nhớ về ăn cơm. Hôm nay mẹ làm nhiều món lắm.]

-OK.

[Con chưa ăn đấy chứ?]- Bà Sami nghi ngờ hỏi lại.

-Chưa mẹ ạ. – Cô nói dối trơn tru.

[Mẹ cúp máy đây.]

-Vâng.

Cô không biết mình là loại người nào nữa.

Có người cho rằng cô lãng lơ trăng hoa.

Có người nghĩ cô đáng thương cô độc.

Có người nói cô là kẻ 2 mặt.

Nhưng có người lại xếp cô vào loại mỹ nhân nguy hiểm.

Trăng hoa, lãng lơ? OK. Cứ nói vậy đi cho đời đẹp.

Đáng thương? Cô độc? Chưa bao giờ cô cảm thấy mình đáng thương hay cô độc. Vây quanh cô là ánh hào quang, đàn ông sẵn sàng làm bất cứ việc gì vì cô, cô có hàng ngàn người ngưỡng mộ, cô cô độc ở chỗ nào chứ?

Kẻ 2 mặt? Không phải chỉ là 2 mặt, 2 ngàn mặt cũng chẳng sai.

Mỹ Nhân nguy hiểm? Ừh. Đúng. Cô là loại đấy, thì sao chứ? Còn khối người muốn được vậy.

Haizzzzzz.

Cô vào một shop quần áo ở ven đường.

Đột nhiên, một bộ váy màu xanh dành cho người trung niên lọt vào mắt cô. Rất đẹp. Màu thiên thanh.

Bước nhanh đến cô vừa chạm vào chiếc áo thì cũng có một bàn tay đàn ông cầm lấy chiếc váy.

Cô ngẩng mặt lên và chớp đôi mắt đẹp:

-Anh nhường cho tôi đc k?

Jung Teuk ngạc nhiên nhìn cô, đôi mắt cô lạnh lắm, rõ ràng là cô chẳng nhớ gì về anh nữa.

-Không.

-Sao cơ?

-Em không nhớ anh sao? – Jung Teuk như người chết đuối muốn vớ lấy chiếc cọc cuối cùng.

-.....- Suy nghĩ một chút, Yuna đáp- Ừm. Em có nhớ. Nhớ nên em mới hỏi anh nhường cho em.

Jung Teuk bật cười:

-Dù biết em nói dối, nhưng anh vui, vì ít ra em đã không nói, chúng ta không quen. Còn chiếc váy này, xin lỗi em, anh không thể nhường em được.

“Chát”

Cô giang tay tát vào mặt Jung Teuk.

-Hừ. Loại đàn ông nhỏ mọn.

-Em nghĩ ai cũng nhường nhịn em mãi ư sao? Em quá tự cao rồi. Em có mánh khỏe, em có sắc đẹp, nhưng đừng nghĩ chỉ thế mà em có tất cả nhé.

-Vậy anh nghĩ có cái gì mới là có tất cả chứ? – Cô hỏi lại, giọng bất mãn.

-Nhân cách.

-Ha ha ha. – Cô ôm bụng cười ngặt nghẽo rồi lạnh lùng nói- Thứ đó chả đáng một xu. Anh cứ để rồi coi. Chẳng có cái gì qua được vẻ bề ngoài và mánh khỏe để đời đâu.

Jung Teuk lặng người nhìn cô giật lấy chiếc váy và nhanh chóng trả tiền.

Anh cứ nhìn mãi cho đến khi bóng cô khuất hẳn.

Nhân cách thực sự không đáng 1 xu sao? Thực sự nó ko có giá trị sao?

Hay chỉ những người k thể có nó mới nói vậy?

Con người ngạo mạn, tự mãn, coi mình là trung tâm, không quan đến điều ngkhác nghĩ như cô, thực sự đáng để anh yêu đến nhường đó?

“Con người chỉ là hạt cát nhỏ giữa sa mạc. Sống kiêu kỳ, biết 1 mà k biết 2 như em thì sớm muộn cũng sẽ vấp ngã thôi, mà là một cú ngã suốt cuộc đời em cũng không quên được đâu.”- Jung Teuk cười nhẹ nhàng.

.....

Cô bước về nhà trong tâm trạng k mấy vui vẻ.

-Mẹ. Mẹ ơi. Con về rồi nè.

-Ừhm. Vào đi con.- Giọng bà Sami vọng ra.

Thả giày đi vào, cô nhìn một bàn đầy món ăn mà hơi..... nản.

-Hôm nay có tiệc gì vậy?

-Mẹ có chuyện muốn nói với con.

Kéo ghế ngồi xuống đối diện bà Sami, cô hỏi:

-Gì vậy ạ?

-Con biết đấy, mẹ..... muốn..... sắp xếp một cuộc hôn nhân cho con.

- Ha ha ha. Mẹ sợ con ế sao?

-Không có. Chỉ là.....

-Đừng lo mẹ ạ. Con ổn mà.

Bà Sami trầm tư lúc lâu, đôi mắt bà đã đục đi vì sự tàn phá của thời gian, nhưng nó vẫn ấm và tràn đầy yêu thương. Bà nhẹ nhàng:

-Mẹ không muốn ép con. Nhưng...

-.....???

-Có một chuyện mẹ muốn nói.

-????

-Mẹ sẽ tái hôn.

Cô đứng bật dậy:

-Mẹ vừa nói gì cơ?

-Mẹ nói là mẹ sẽ tái hôn.- Bà Sami cúi đầu nhưng giọng nói thì cương quyết.

Cô ngồi xuống ghế, cười:

-Mẹ đùa?

-Không. Mẹ k đùa.- Lắc đầu phủ nhận, bà Sami nhìn thẳng vào mắt cô và nói.

-Là ai vậy?

- Phó Chủ tịch tập đoàn RTK!- Bà nói và hỏi thêm- Chắc là con có biết?

Yuna sững người. Cô nhìn trân trân vào bà Sami. Tưởng như không tin vào 6 chữ bà vừa nói.....

Là thật sao??

12. Chương 12

Yuna ôm mặt cười đau đớn:

-Hóa ra là như vậy.

Thế giới này sụp đổ rồi.

Tất cả biến mất rồi.

Quanh cô chẳng còn gì đáng tin nữa.

Không còn một cái gì hết.

-Con nói vậy là sao?-Bà Sami hỏi lại.

Cô không trả lời mà đứng dậy, khuôn mặt lãnh đạm.

-Con không tl mẹ à?

-Ha ha. Mẹ muốn con đi lấy chồng để mẹ thanh thoi chứ gì?- Cô cười lạnh.

“Chát”

-Sao con lại nói mẹ như thế?

-Không đúng sao? Chẳng phải mẹ muốn con đi cho rảnh à?- Với vẻ mặt lạnh tanh, cô nhả ra những từ ngữ đủ để xát muối vào trái tim một ng mẹ.

-Mẹ không hề có ý đó..... Mẹ chỉ là.....

-Hừ. Đừng nói nữa.

Cô bước lên phòng, đóng sầm cửa.

Rõ ràng là mẹ cô đã chịu nhiều tổn thương vì cái thứ gọi là “tình yêu”

Vậy tại sao bà lại còn muốn thử chứ???????

Tại sao lại cũng bỏ rơi cô chỉ vì 2 chữ ngớ ngẩn ấy? Chúng quan trọng lắm ư? Chúng cần thiết chẳng???

Mười lăm năm nay, bà vẫn sống không cần tình yêu mà. Tại sao bây h lại.....?

Cô ôm mặt.

Cô chắc chắn không để ẹ cô phải chịu tổn thương nhưng..... Giả dụ.... như.... Đây là con đường để mẹ có được hạnh phúc??

Một mối hy vọng nhen nhóm.....

.....

Bà Sami ngồi trong phòng ăn... Khuôn mặt bà có chút phờ phạc....

Chợt có tiếng kéo ghế ở phía đối diện...

Bà ngẩng mặt lên và nhẹ nhàng nói:

-Con đây à? Chúng ta ăn thôi.

Cô không nói gì, ngồi xuống. Cảm giác như có một thế lực vô hình kéo hai người về 2 khoảng trời khác biệt...

-Bao lâu rồi? – Cô hỏi, phá vỡ bầu không khí quá sức ảm đạm.

Hơi ngừng mặt lên, bà Sami đáp:

-Sao? Àhhh.....1 năm rồi.....

Cô giật mình đánh rơi chiếc thìa....

Một năm rồi sao? Vậy là cô đã bị lừa dối 1 năm trời..... Trong khi cô dần vật, cào xé tâm hồn vì sự tổn thương quá lớn của mẹ thì bà đang hạnh phúc ngập tràn trong thứ tình cảm cô chưa bao h nghĩ là tồn tại trong tâm tưởng mình....

Cô cười khẩy:

-Vậy ạ? Bao giờ hai người Cưới??

-Cái này..... Ông ấy h đang ở... Mỹ. Khi nào ông ấy về chúng ta..... sẽ.... bàn lại.

-Àh..... – Cô nói cho có lệ rồi cúi xuống nhìn bát súp đã sắp quánh lại.

Bà Sami ái ngại nói tiếp:

-Ông ấy có một đứa con trai nữa....

-Sao?- Cô ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt mẹ. Đường như lâu rồi cô mới nhìn thẳng vào mẹ, mắt bà đã đục đi nhiều....

- Chúng ta sẽ chuyển về nhà của ông ấy sống. – Lần này bà Sami cúi đầu hoàn toàn, bà ko nhìn vào mắt con gái nữa,

Cô sưng sờ, rồi lấp bắp:

-Còn... còn... ngôi nhà.... Đây.... Ngôi nhà... thì sao?

-Mẹ sẽ bán đi.

Cô đẩy ghế đứng dậy, không nói gì nữa., cầm cặp đi học, lòng cô nặng trĩu.

Cô không muốn rời khỏi ngôi nhà này. Không muốn chút nào cả.

Ngôi nhà này, là nơi cô và mẹ có được mọi thứ, bắt đầu lại....

Nói bán nó, chẳng nhẽ nào, mẹ cô không có chút luyến tiếc nào sao? Không chút nào sao?

.....

Ngồi trong lớp học, cô không chú ý gì cả, lập tức bộ dạng mơ màng, của cô lọt vào mắt thầy giáo, ông lắc đầu:

-Yuna Sawashi!!!

Cô ngẩng mặt lên, vẫn đôi mắt thiếu sức sống ấy:

-Dạ?

-Lên làm bài tập này cho tôi.

Cúi gằm mặt, cô đi lên. Trên bảng là một phương trình dài loằng ngoằng, đứng gặm tay đến tận 15' vẫn ko ra, cô cắn môi nói:

-Thưa thầy, bài này khó quá. Em ko làm được.

-Em ko chú ý thì có. Ra ngoài, đứng đó cho tôi. Hết tiết, tôi sẽ nói chuyện với em.

Cô thất thểu đi ra.

Một lát sau, chuông reo hết tiết, cô bước vào, nghe thầy giáo tức giận mắng mỏ, nhưng những lời ấy, ko hề lọt vào tai cô, cô bất giác hỏi:

-Thầy từng yêu chưa?

Ông thầy liền lấy thước gõ vào đầu cô:

-Yêu cái gì hả???? Tôi đang nói chuyện học tập, sao em dám vô lễ vậy?

-Á... uiiiiiii... Đau. – Cô nhăn nhó.

-Haizzzzzzz. – Thầy giáo thở dài bất lực- Thôi về đi,

-Chào thầy.

Cô đi ra cổng, gặp Kami.

Kami hỏi nhẹ nhàng:

-Chuyện gì xảy ra vậy? Lúc nãy cậu làm sao thế?

-Không có gì đâu.

-Cậu không nói cũng được.

Yuna mặc áo tóc mình trần qua vai, phe phẩy trước gió.

Cô nên làm gì đây?

Phản kháng chẳng? Rồi sao? Rồi cô được cái gì? Hay chỉ đem lại sự sỉ nhục vô cớ của mọi người dành ẹ??

Chấp nhận sự thật. Đó là cách cuối cùng. Và đó là phương án tối ưu nhất lúc này.

Quyết định xong, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Lần này có lẽ phải thư thả mới được.

-Kami à.... Bữa nay, chúng ta đi ăn đi,

-Cậu mời à? – Kami hỏi lại.

-Ừh.

.....

Sau khi ăn ở nhà hàng, hai cô gái đi hát kara, và về nhà lúc 10h.

Yuna về đến nhà, bà Sami vẫn đợi cô ở đó.

-Con về muộn vậy?

-Con đi chơi với Kami một chút.

- Lên nghỉ đi con.- Bà Sami nhẹ nhàng nói, bà bắt đầu bước đi thì cô đột nhiên hỏi:

-Mẹ có yêu người đó ko? Yêu lắm sao?

Cô thấy mẹ cô sững lại, bà đứng yên rất lâu rồi quay lại, mỉm cười:

-Ừ.

-Vậy.... ko có người đó..... mẹ có sống được ko?

-Mẹ mẹ ko chắc về điều đó.

-Thế thì.... mẹ có thể làm điều mẹ muốn. – Cô loạng choạng bước lên phòng.

Nếu điều đó là tốt với mẹ, và là điều thiết yếu đến vậy trong cuộc sống của mẹ, thì cô chẳng có quyền gì ép mẹ không được cả.

.....

Ngày hôm sau, cô cùng mẹ đến gặp người đàn ông đó.

Cô chăm chú quan sát ông ta. Đó là một người đàn ông đã đứng tuổi nhưng vẫn giữ được phong độ. Với đôi mày đậm và sắc, chiếc mũi cao, ông ta trông uy nghiêm và đáng sợ, nhưng mặt khác khuôn mặt ông ta rất đẹp.

Nhìn nụ cười ông ta dành ẹ cô, cô thấy có phần an tâm.

Cô hỏi:

-Sao tôi ko thấy con trai ông?

Ông Jimin cười khoan dung hòa với vẻ có chút ái ngại:

-Con trai ta..... nó.....

-Không đồng ý cho ông cưới vợ khác? – Cô nhúm mày.

-.....

Cô lấy giấy lau tay rồi hỏi:

-Ông có chắc con trai ông sẽ ko khiến mẹ tôi gặp chuyện gì chứ?

-Ta Nó là con trai ta... Nhưng nó rất.....

Cô kéo ghế đứng dậy:

-Xin lỗi ông. Tôi có việc đi trước. Lần sau chúng ta sẽ nói chuyện riêng,

,.....

Vừa bước ra khỏi tầm mắt của hai người ấy, cô đã lò cò, gào :

-Ủi giờ ơi..... Đau ơi là đau. Hic hic. Nói có vài câu mà bị gót giày 7phân của mẹ đâm cho nát chân rồi.... hic hic..... Đau quá. Trước mặt hai người ấy mình có dám kêu đau, hic hic.... Vừa đau vừa phải nói chuyện đàng hoàng..... Mình hứa sẽ trả thù cho cái chân tội nghiệp của mình ngày hôm nay.

Bóng dáng lò cò của cô xa dần trong nắng chiều.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-cai-tha-gi-anh-chi-la-do-choi-cua-toi-thoi>